

Hồi 21

Cáp Tô Văn một phen đại bại Hà Tôn Hiến nhiều thứ đoạt công

Khi Cáp Tô Văn thua chạy, mấy anh em Nhơn Quý thừa thế rượt theo. Lúc đang rượt Nhơn Quý kêu mấy em mà dặn rằng:

- Mấy em hiệp với lão gia làm như vậy... thì trọng thắng.

Mấy người vâng lệnh đem binh phá các nẻo xung quanh dinh Phiên. Quân giặc cả loạn, chết thối như rạ. Tiết Nhơn Quý rượt nã theo Cáp Tô Văn. Cáp Tô Văn túng thế chạy tuốt về dinh. Nhơn Quý xông riết đến giữa vòng giết quân Phiên vô số. Cáp Tô Văn thấy Nhơn Quý theo rất gấp, bèn chạy vào mấy dinh nhỏ hai bên mà trốn, chẳng dè Nhơn Quý rượt tới phân cắt mỗi người đi mỗi chỗ, áp binh vây phủ kín mít. Cáp Tô Văn không biết ẩn mình vào đâu, kẻ bọn hỏa đầu ập đến. Tô Văn túng phải ra đánh nhau. Đánh đã thờ dốt, ngựa đổ mồ hôi mà cũng không ra đặng, xảy bị Lý Khánh Hồng cho một đao nơi vai văng một miếng thịt, lại bị Vương Tâm Hạc đánh một giáp nơi bắp đùi, Cáp Tô Văn la lớn rồi giục ngựa chạy vào dinh than rằng: "Từ thuở nhỏ đến nay ta chưa thua ai như vậy, phen này chắc là phải chết!" Bỗng thấy có một chỗ trống, thì rất mừng, quất ngựa xông ra, thấy quân Đường vây chặt, hô chém vang trời, trống reo dậy đất. Cáp Tô Văn mất vía, cỡi ngựa chạy vòng vòng kiếm chỗ thoát thân. Vừa may đến chân núi kia thấy vắng người, liền quất ngựa ra khỏi trận tính theo đường nhỏ về kinh đô. Chẳng dè Nhơn Quý phục đó đã lâu, gặp Tô Văn chạy tới liền xông ra đánh. Tô Văn không biết đường nào mà đỡ tay chân mỗi mệt. Nhưng số mạng Tô Văn chưa chết, đánh hai mươi hiệp nữa, ra đặng một chỗ trống liền quất ngựa chạy dài. Nhơn Quý quyết rượt theo mà giết trừ mối họa. Cáp Tô Văn chạy trước theo đường nhỏ dưới chân núi Phụng Hoàng, Tiết Nhơn Quý đuổi nã theo sau.

Khi ấy tiếng quân la, trống đánh náo động cả núi Phụng Hoàng, vua tôi đều kinh hãi, lên chỗ cao xem. Thái Tôn xem qua phía tây núi Phụng Hoàng, thấy một người chạy trước khô giáp tan tành, sau có một người đuổi gấp, vua Thái Tôn xem rõ người chạy trước mặt xanh, râu đỏ, tướng theo sau mặt trắng liền kêu Từ Mậu Công mà hỏi rằng:

- Chẳng hay người mặt trắng rượt theo người mặt xanh là ai vậy?

Mậu Công đáp:

- Đó là hiền thần Tiết Nhơn Quý rượt Cáp Tô Văn.

Thái Tôn mừng rỡ day lại kêu lớn rằng:

- Tiểu vương huynh! Đừng rượt giặc nữa, giặc cùng chó khá đuổi theo. Mau trở lại đây ra mắt trẫm.

Thái Tôn kêu luôn bốn tiếng mà Nhơn Quý ở xa nên không nghe thấy, cứ việc rượt theo Tô Văn. Huất Trì Cung liền tâu rằng:

- Xin bệ hạ cho tôi xuống đó kêu người mà hỏi cho tường gốc ngọn, kéo quân sư nói không biết Tiết Nhơn Quý mà hiện thân là Hà Tôn Hiến. Vậy chớ nay người mặc giáp trắng đó là ai?

Mậu Công đáp:

- Người ấy là Hà Tôn Hiến đó thôi.

Huất Trì Cung giận nói:

- Để tôi xuống bắt lên coi là ai cho biết.

Thái Tôn nói:

- Vương huynh mau chóng kêu người đó ra mắt trẫm.

Kính Đức vâng lệnh lên ngựa chạy tuốt xuống núi đi ngã tắt chặn đầu ngựa Nhơn Quý, xốc tới nắm đặng vật giáp sau tri lại. Nhơn Quý cả kinh nhớ lời Sĩ Quý nói ngày trước thì càng sợ, lật đặt cắt giáp bỏ chạy. Kính Đức té nhào xuống ngựa. Nhơn Quý chạy khỏi, quay ngựa trở về. Cáp Tô Văn giục ngựa chạy, ngó lại không thấy Nhơn Quý theo nữa thì cả mừng, trở về kinh đô dưỡng binh.

Nói về Kính Đức bị té rồi lồm cồm đứng dậy, lên ngựa về núi tâu rằng: "Hiện thân có rồi." Thái Tôn hỏi:

- Vương huynh bắt không đặng sao nói có?

Kính Đức tâu:

- Tuy không bắt đặng, song có miếng giáp này còn nửa bông mẩu đơn làm chứng, xin bệ hạ đòi Trương Hườn dạy phải đem người mặc giáp đứt một miếng vật sau mà đo, như y thì là hiện thân. Trương Hườn chối không đặng nữa.

Thái Tôn nói:

- Để đợi Sĩ Quý đến sẽ hay.

Nói về Trương Hườn thấy binh Phiên tan hết thì mừng rỡ, truyền lệnh cho ba quân đóng binh lại nghỉ, đợi Tiết Lễ trở về. Giây lâu Tiết Lễ về thưa rằng:

- Lúc tôi đang rượt Tô Văn, không biết vì có gì mà Nguyên soái đón đường bắt nắm đặng giáp phía sau. Tôi túng phải cắt ngang chạy miết, chắc sao người cũng tới hỏi, xin lão gia cứu mạng.

Sĩ Quý nói:

- Không hề chi, người mau cởi giáp đó ra thì ta có thể cứu đặng người.

Nhơn Quý lật đặt cởi giáp giao cho Sĩ Quý. Sĩ Quý lấy giáp của rể đưa lại. Tiết Lễ lãnh lấy về dinh an nghỉ. Trương Hườn lấy giáp đưa cho Hà Tôn Hiến mặc vào, rồi đem tro xương Tiết Vạn Triệt, dẫn ít tùy tùng lên núi Phụng Hoàng ra mắt thiên tử. Đến nơi Trương Hườn thẳng vào ngự dinh lạy Thái Tôn mà tâu rằng:

- Tôi cứu giá chậm trễ xin bệ hạ thứ tội, còn như phò mã về đến Hăng Mã thành vừa dạy tôi đem binh cứu giá thì la lớn nhào xuống đất mà thác. Tôi coi lại thì người bị đầy vết tên nên đau quá bỏ mình. Vì gấp cứu giá nên tôi thiêu hài cốt phò mã chờ sau tâu bệ hạ rõ.

Thái Tôn khóc rống than rằng:

- Ta hãy hỏi người việc này, vậy chứ người rượt Cáp Tô Văn khi nãy có phải là hiền thần Tiết Nhơn Quý đó không? Người ấy đâu mau đem ra tức thì.

Sĩ Quý ngơ ngác thưa rằng:

- Tôi có biết hiền thần nào đâu? Người rượt giặc khi nãy là kẻ tôi Hà Tôn Hiến đó!

Kính Đức nổi giận nạt rằng:

- Người còn giám xảo ngữ! Ta cắt họng khúc giáp chúng có phân minh. Người nói kẻ nguời thì đem nó đến đây. Ta xét không phải thì người phải chết!

Trương Hườn ra ngoài kêu kẻ Hà Tôn Hiến vào ngự dinh lạy chúc rồi Kính Đức đem giáp lại so thì quả nhiên dấu mới cắt rành rành. Kính Đức tức mình làm thỉnh, tưng phải ghi công cho Hà Tôn Hiến. Sĩ Quý lui ra kéo binh về Hăng Mã.

Ngày sau, Thái Tôn kéo đến Phụng Hoàng thành. Thái Tôn về thành rồi, không thấy các lão thần thì khóc hoài. Quân sư và Nguyên soái khuyên giải hết sức.

Ngày kia quân báo có Lỗ quốc công chờ lệnh. Thái Tôn dạy cho vào. Trình Giảo Kim vào làm lễ rồi Thái Tôn cho ngồi hỏi rằng:

- Vương huynh đi đường nào đến đây?

Giảo Kim tâu:

- Tôi đi đường bộ cùng hai lĩnh lang Nguyên soái, trải bao nguy hiểm mấy tháng trời mới tới đây.

Thái Tôn dạy đòi hai con Huất Trì ra mắt. Bửu Lâm và Bửu Khánh triều bái rồi ra mắt quân sư và soái phụ. Thái Tôn hỏi Giảo Kim rằng:

- Chẳng hay Tàn vương huynh bệnh thế nào?

Giảo Kim tâu:

- Bệnh đại ca tôi càng ngày càng đăm, sớm tối chẳng còn.

Thái Tôn thương xót thở vắn than dài. Giảo Kim ngó tứ phía chẳng thấy mấy vị lão thần thì hỏi rằng:

- Chẳng hay Đoàn, Mã, Lưu, Ân và mấy vị công thần đi đâu?

Thái Tôn vùng khóc òa rồi thuật chuyện lại. Giáo Kim cũng khóc mắng Huất Trì rằng:

- Thằng mặt đen! Tội thiệt đáng thác. Tàn ca ca làm Nguyên soái trong đời chẳng mất một tên quân, nay ngươi lãnh soái ần ít lâu mà để cho các vị công thần bị hại cả. Ngươi tính sao thường mạng, bằng không ta xé da ngươi muôn mảnh.

Thái Tôn nói:

- Trình vương huynh đừng nóng giận. Chẳng phải tại Nguyên soái đâu, đó là mấy vị công thần số về trời vậy. Trình vương huynh mau hòa với Nguyên soái Huất Trì.

Thái Tôn truyền dọn tiệc, chúa tôi ăn uống.

Tiệc rồi, Huất Trì thuật các việc gặp ứng mộng hiền thần phá tù xa cứu mình cho tới khi cắt giáp cho Giáo Kim nghe, rồi nói rằng:

- Thiệt việc này tôi tức quá! Xin ngài có kế chi tra giùm việc ấy cho mình.

Giáo Kim lắc đầu nói:

- Từ Tiên sanh là người thông hiểu âm dương, sao Nguyên soái không hỏi thử?

Huất Trì nói:

- Tôi đã hỏi nhiều phen, song tôi tưởng quân sư có ăn hối lộ của Trương Hùen nên không chịu nói thiệt.

Mậu Công tức cười mà rằng:

- Ấy thiệt là công của Hà Tôn Hiến, mà biểu nói của hiền thần Tiết Nhơn Quý sao đặng.

Giáo Kim nói:

- Chắc là quân sư gạt bọn ta, chớ xét ra thì Nhơn Quý ở trong dinh Sĩ Quý chẳng sai.

Kính Đức nói nhỏ với Giáo Kim rằng:

- Tôi mới nghĩ ra một kế, ngài tâu giùm cho ắt xong. Đây có nhiều người, để ra ngoài có một mình ngài tôi sẽ nói.